

ΤΟ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

[ΤΟΥ ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ]

Εἶναι ἕκτη καὶ ἡμίσεια.

Τὸ μέγαρον τῶν Willis's Rooms, κείμενον ἐν τῇ ἐστίᾳ τῆς ἀριστοκρατίας τοῦ Λονδίνου, εἶναι κατὰ τὴν ὥραν ταύτην λαμπρότατα φωταγωγημένον. Πληθύνει ὁ χημάτων παντὸς εἶδους κατέχουσι κατὰ μέγα μῆκος τὴν πρὸ αὐτοῦ ὁδόν. Καθ' ἑκάστην στιγμήν ἀκούεται ὁ ἀκαριαῖος κρότος τῶν ἀνοιγομένων καὶ κλειομένων θυρίδων των, ἐν ᾧ τὴν ἀτμοσφαῖραν πληροῦσιν αἱ ἐκπληκτικαὶ ἐπιφωνήσεις τῶν ἀέργων τοῦ Λονδίνου, οἵτινες ἰστάμενοι στοιχηδὸν πρὸ τοῦ μεγάρου, αἰσθάνονται ἀκατανόητον θέλητρον, ὅταν ἀκούουσι καὶ ἐνίοτε παρῶδοῦσι τὴν ἀλλόκοτον δι' αὐτοὺς γλῶσσαν τῶν Ἑλλήνων ἐπισκεπτῶν.

Ἡ εἴσοδος εἶναι πλήρης θεραπόντων καὶ προσκεκλημένων, ὧν τὴν διάκρισιν καθιστᾷ δυσχερὴ τὸ ὁμοίμορφον τῆς ἐπισήμου στολῆς. Εἰς τὰς κλίμακας τὸ πλῆθος λαμβάνει τὴν ὄψιν παραδόξου μυρμηκίας, καὶ ὅταν φθάσῃ τις εἰς τὴν κορυφὴν τούτου, καὶ εὐρεθῇ πρὸ τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἀντιθαλάμου, πρέπει νὰ ᾔσῃ πεποικισμένος μὲ ἐξοχὸν πολιορκητικὴν πείραν, ὅπως δυνήθῃ νὰ εἰσέλθῃ ἐν τῷ πολυτελεῖ ἐκείνῳ χώρῳ, ὅπου ἡ Ἀγγλικὴ ἀριστοκρατία δίδει ἀδελφικὴν χεῖρα εἰς τὸ ἑλληνικὸν ἐμπόριον, ἵνα ἐκφράσῃ τὴν πρὸς τὴν Ἑλλάδα λατρείαν της, ὑπερnikῶσαν καὶ αὐτὰς τὰς γενεαλογικὰς τῶν λόρδων προλήψεις. Ὁ ἀντιθάλαμος οὗτος εἶναι κομψὸν τετράγωνον δωμάτιον, τοῦ ὁποίου τὴν βορείαν καὶ μεσημβρινὴν πλευρὰν κοσμοῦσι μακρὰ ἀνάκλιντρα ἐπεστρωμένα διὰ πορφυροῦ βελούδου. Ἐπὶ τῶν τοίγων ὠραῖαι εἰκόνες εἶναι ἀνηρτημέναι, ὧν τὴν ιδέαν δὲν ἠδυνήθην νὰ ἐννοήσω. Μία μόνον ἐξ αὐτῶν εἶναι σχεδὸν ἡ προσωποποίησις τοῦ ἀγγλικοῦ χαρακτήρος, παριστῶσα ὠραῖον ξανθὸν ἄνδρα, διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς κατέχοντα κρατῆρα, καὶ τὴν ἐτέραν ἀπλοῦντα ἐπὶ μεγάλῃς παροψίδος πλήρους ὀπωρῶν. Πρὸς τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν κομψὴ θύρα ἀποτελεῖ τὴν συγκοινωνίαν μεταξὺ τοῦ ἀντιθαλάμου, καὶ τῆς μεγαλοπρεποῦς αἰθούσης, μεταβληθείσης ἤδη εἰς μαγικὸν ἐστιατόριον. Τὸ πλῆθος κυματίζει, τὰ πρόσωπα συνωθοῦνται πρὸς ἄλληλα πλήρῃ παιδρότητος καὶ ζωηρότητος, ἀενάως δὲ ἡ θύρα τῆς εἰσόδου δίκην ὀρητικοῦ χειμάρρου ἐκχύνει ρεύματα ἐπισκεπτῶν. Τέλος εἰς θεράπων, ἀναρτᾷ εἰς τὸν τοῖχον τὸ διάγραμμα τοῦ ἐστιατορίου, καὶ ὁλόκληρον τὸ πλῆθος παρασπᾷται πρὸς τὰ ἐκεῖ, ὅπου ἕκαστος προσπαθεῖ νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ἐν τῷ συμποσίῳ θέσιν του, καὶ τοὺς μέλλοντας γειτνοῦς του.

Εὐρίσκουμαι προσκεκολλημένος εἰς μίαν γωνίαν, ἀφ' ἧς καταγίνομαι νὰ σπουδάζω τὸν γενικὸν ὅμιλον, καὶ νὰ μελετῶ τὰς κινήσεις του. Τὸ βλέμμα μου ἰδιαίτερώς ἀπορροφᾷται ὑπὸ τοῦ λαμπροῦ καὶ ποικίλου κύκλου τῆς ἐπιτροπῆς. Ἐν μέσῳ τῶν εὐγενῶν Λόρδων τῆς Ἀγγλίας, ἐν μέσῳ τῶν ἀξιοπρεπῶν ἐμπόρων τῆς ἐν Ἀγγλίᾳ Ἑλλάδος,

παρατηρεῖται ἡ μᾶλλον διαλάμπει, ἡ παιδρὰ, ἀγγίλους, καὶ κομψὴ φυσιογνωμία τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Βασιλέως μας. Ὁ κ. Γεννάδιος ἔχει τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ζωηροτάτην τὴν ἰδιάζουσαν αὐτῷ ἑκφρασιν, ἥτις τῷ δίδει τὸν χαρακτήρα προσώπου ἀνατραφέντος ἐν Αὐλῇ. Οἱ νεανικώτατοι χαρακτήρες του συνδυάζονται γοητευτικώτατα μετὰ ὕψους τινος διπλωματικῆς σοβαρότητος, ὅπερ τὸν πληροῖ ἀξιοπρεπείας. Καὶ ἐν ᾧ τὸ γοργὸν βλέμμα του τῷ δίδει τὴν ὄψιν στρατηγοῦ ἐπισκοποῦντος πεδῖον σπουδαίας μάχης, τὸ γλυκὺ μειδιάματό του τὸν παριστᾷ ὡς περικαλλῇ νεανίαν ὑφιστάμενον τοὺς πρώτους αἰσθηματικούς παλμούς. Εἶναι κάλλιστον θέαμα διπλωμάτου, ὅστις μὲ ὅλην τὴν ἑλλειψιν διόπτρων, μὲ ὅλην τὴν ἡδυπαθεῖ ῥοδαλότητα τῶν χειλέων του, μὲ ὅλας τὰς χαριέσσας κινήσεις τοῦ σώματός του, μὲ ὅλην τὴν ῥυθμικὴν διάπλασιν τοῦ λεπτοφυοῦς μύστακός του, δὲν παύει τοῦ νὰ ἐκπληροῖ δραστηρίως καὶ θαυμασίως τὴν ἐπίπονον καὶ πολυμέριμον ἀποστολὴν του. Οὕτω ἐκ τῆς γωνίας μου ἐνησυχολούμην εἰς τὸ ν' ἀνατέμνω τοὺς χαρακτήρας τοῦ ἐπιτετραμμένου τῆς Ἑλλάδος, ὅτε τὸ ζωηρὸν βλέμμα του ῥίπτεται ἐπ' ἐμοῦ. Ἡ φυσιογνωμία του γίνεταί φαιδρότερα κ' εὐμενεστέρα, καὶ λαμβάνει τὴν εὐγένειαν νὰ στραφῇ ἰδιαίτερώς πρὸς ἐμέ, καὶ νὰ μοὶ ἀποτείνη εἰλικρινεῖς τινὰς φιλοφρονήσεις ἅμα τῇ προσεγγίσει μου. Τότε δὲν ἠδυνήθην ἢ νὰ θαυμάσω τὸν χαρακτήρα τοῦ ἐπισήμου τούτου Ἑλλήνος, τὸν ὁποῖον ἡ αἰγλή τῆς ἀριστοκρατίας μεταξὺ τῆς ὁποίας εὐρίσκεται, δὲν θαμβώνει, ὥστε νὰ μὴ διακρίνῃ τὰ πρόσωπα τοῦ ἔθνους ὅπερ ἀντιπροσωπεύει.

Ἄλλ' ἰδοὺ ὁ κ. Πατρίκιος. Ὁ παραδόξος οὗτος αἰσθηματικὸς χαρακτήρ, ὅστις παρίσταται ἐνταῦθα ὡς ἔμφυχος ἀντίθεσις τῆς ὕλικῆς ἐποχῆς, καὶ τοῦ ὕλικου ἔθνους, ἐν οἷς ζῇ, οὗ τινος ὁ βίος διέρχεται ἐν τῇ ὁμίλῳ τοῦ Λονδίνου μεταξὺ τῆς μουσικῆς, τῆς ποιήσεως, καὶ τῆς ζωγραφικῆς, καὶ ὅστις διαχειρίζεται τὸν χρωστῆρα τῶν θαυμασίως, ὅσῳ καὶ τὸ κλειδοκύμβαλον, ὅπερ τῷ παρέχει φήμην ἐν τῇ μεγαλοπόλει ταύτῃ. Ὁ κ. Πατρίκιος εἶναι ἡφαίστειον φιλελληνικῶν αἰσθημάτων, ἡ μᾶλλον πατριωτικῶν, εἶναι ὁ ἐνθουσιώδης Ἕλλην ὅστις ἡμέραν τινα ἀνατυλίξας ἐνώπιόν μου τὴν πολύτιμον συλλογὴν ἣν ἀπετέλεσεν, ἐπιδιώξας καὶ συνδυάσας πολλὰς λαμπρὰς εἰκόνας τῆς ἀρχαίας καλλιτεχνίας μας εἶπεν ἐνθουσιωδῶς : « Ἡ μόνη φιλοδοξία μου εἶναι τὸ νὰ κοσμήσω δι' αὐτῶν τὴν Ἑλλάδα μας ».

Ὁ αἰσθηματικὸς λοιπὸν καὶ εὐγενέστατος οὗτος ἄνθρωπος εὐρίσκεται κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην εἰς τὸ στάδιόν του. Πρὸ ἡμερῶν μεριμνᾷ καὶ ἀγωνιᾷ πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἔργου τῆς ἐσπέρας ἐκείνης. Παρασκευάζει τὰς μουσικὰς συνθέσεις, συντρέχει τὰ πρόσωπα τῆς ἐπιτροπῆς, ὁμιλεῖ πανταχοῦ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος, ἀναλαμβάνει σχεδὸν τὸν διοργανισμὸν τῶν πάντων, κατορθώνει νὰ συγκροτήσῃ μουσικὸν ὅμιλον φωνητικῆς μουσικῆς, καὶ μόλα ταῦτα δὲν λησμονεῖ τὴν ὀθόνην του καὶ τὸν χρωστῆρά του, καὶ μέχρι τῆς τελευταίας ὥρας, καταγίνεται νὰ προσθέσῃ καλλιτεχνικὰς τινὰς γραμμὰς ἐπὶ τῆς ὠραίας τοπογραφίας, ἥτις τὴν ἀπασχολεῖ. Δὲν ἠδυνάμην ἢ νὰ περιγράψω τὸν περίεργον τοῦτον χαρακτήρα, ὅστις ἐχρησίμευε τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὡς μοχλὸς τῆς τελετῆς, ὅπως τὸν παρουσιάσω ἐνταῦθα εὐκρινέστερον, μὲ πρόσωπον τεταραγμένον, μὲ κινήσεις στενοχωρίας, μὲ ἑκφρασιν δυσ-

ρεσκειάς, διότι τὸ ὠραιότερον τῶν σχεδίων τοῦ ἐναγίγησε, καὶ τὰ Ἑθνικὰ ἄσματα, ὧν τὴν κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐκτέλεσιν εἶχε λαμπρότατα διοργανώσει, δὲν ἠδύναντο ν' ἀντηγήσωσιν, ἐνεκεν ἐλλείψεως διαστήματος πρὸς τοποθέτησιν τοῦ χοροῦ του.

Κατὰ τὴν ἐβδόμην ἀκριβῶς ἀκούεται ἡ ἐπὶ τὰς τραπέζας πρόσκλησις, καὶ ἅπαντες οἱ προσκεκλημένοι κυματηδὼν εἰσρέουσιν εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἡ μετασκευὴ τῆς αἰθούσης ταύτης εἰς ἐστιατόριον εἶναι καλλιτεχνικωτάτη. Φαντάσθητε ἐν κολοσσιαίῳ σχῆμα ἢ περιέχον μεταξὺ τῶν δύο ἄκρων σκελῶν τοῦ πέντε ἑτέρα ὁμοιόμορφα καὶ ὁμοιομήκη. Ἀπαντα ταῦτα συνίστανται ἐξ ἐκτεταμένων μεγαλοπρεπῶν τραπέζων, ἐνῶ ἡ ἐπὶ τῶν ἐπὶ τούτων σκελῶν στηριζομένη πλευρὰ ἔχει διαρρυθμισθῇ ἐπὶ τὸ πολυτελέστερον ἀποτελοῦσα ἑτέραν μακροτάτην τράπεζαν, κατέχουσαν ὅλον τὸ μέγα μῆκος τῆς αἰθούσης. Εἰς τὸ μέσον τῆς τραπέζης ταύτης εἶναι ἡ θέσις τοῦ Προέδρου, ἄνωθεν δὲ τῆς θέσεως ταύτης ἀκριβῶς συμπλέκονται δύο μεγάλαι σημαῖαι, Ἑλληνικὴ καὶ Ἀγγλική. Τὸ αὐτὸ σύμπλεγμα, παριστῶν συμβολικῶς τὸν ἐναγκαλισμὸν δύο Ἑθνῶν, ὧν τὸ μὲν ὑπῆρξε, τὸ δὲ ὑπάρχει μέγα, διακρίνεται εἰς τὸ βῆθος τῆς αἰθούσης, ὑπεράνω τοῦ περιβάλλου τῶν μουσικῶν. Πληθὺς κατόπτρων μεγαλοπρεπῶν καλύπτει τὴν δεξιὰν πλευράν, ἐνῶ τὴν ἀπέναντι ταύτης πληροῦσι μικραὶ τράπεζαι χρησιμεύουσαι πρὸς ἀπόθεσιν καὶ διαρρύθμισιν τῶν διαφόρων στοιχείων τοῦ γεύματος. Ἐπὶ τῆς ὀροφῆς διαγράφεται λαμπρὰ τοιχογραφία, πρὸς ἐξήγησιν τῆς ὁποίας αἱ μυθολογικαὶ μου γνώσεις δὲν ἀρκοῦσι, καὶ λαμβάνω τὴν ἀνάγκην τῆς συνδρομῆς τοῦ ἀξιοτίμου φίλου κ. Βαλέττα, ὅστις μὲ τὴν συνήθη του ὀξυδέρκειαν ἀναγνωρίζει ἐκεῖ τὴν Μελομένην περιστοιχιζομένην ὑπὸ μικρῶν περικαλλῶν Ἑρώτων. Ἀπὸ τῆς ὀροφῆς ταύτης ἀνῆρτηνται διαχύνοντες κύματα λάμπους τρεῖς μεγαλοπρεπέστατοι πολύφωτοι λαμπτήρες, ὧν ὁ μέσος παριστᾷ τὸ ἐκπληκτικὸν σύμπλεγμα ἑκατὸν φῶτων, οἱ δὲ λοιποὶ περιέχουσιν ἀνὰ πεντήκοντα. Εἰς τὸ μέσον τῆς μεγάλης τραπέζης περίξ τῆς θέσεως τοῦ Προέδρου κεῖνται δύο μεγαλοπρεπέστατα πολύκλαδα κηροπήγια, ἐφ' ἑκάστου τῶν ὁποίων παρατηροῦνται περὶ τὰ εἴκοσι κηρία, ἐνῶ τὰ δύο ἄκρα τῆς καθὼς καὶ ὅλας τὰς ἄλλας μικροτέρας τραπέζας στολίζουν παρόμοια κηροπήγια, ὧν ἕκαστον ἀναδίδει περὶ τὰ δέκα φῶτα. Ἀπαντα αἱ τράπεζαι εἶναι κεκοσμημέναι πολυτελέστατα. Ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν λαμπρῶν ἀνθοδόχαι πλήρεις τῶν ὠραιότερων εὐρωπαϊκῶν ἀνθῶν, αὐξανόντων ἐν αὐταῖς, ἀποτελοῦσι τὸν φυσικώτερον καὶ τερπνότερον στολισμὸν, δίδουσαι εἰς τὰς τραπέζας τὴν ὄψιν περιέργων κήπων, ἐνῶ διάφορα ἄλλα ἄνθη ἀρτίως δραπέντα, συμμιγνύουσι τὰ μεγαλοπρεπῆ καὶ ποικίλα χρώματά των μετὰ τῶν σπανιωτέρων καὶ ὠραιότερων ὀπωρῶν τῶν μεσημβρινῶν κλιμάτων. Εἰς τὸ κέντρον κυρίως τῆς μεγάλης τραπέζης παρασπᾷ τὴν προσοχὴν μου κομψότατον κανίστρον, πλήρες σταφυλῶν τόσο ἐυμεγέθων, ὥστε πρὸς στιγμὴν ἀμφιβέλλω περὶ τῆς φυσικότητός των. Αἱ πολυποικίλοι φιάλαι καὶ τὰ πολύχρωα κύπελλα, ἀντανακλῶντα τὰ χρώματά των εἰς τὸ ἄπλετον φῶς τῶν μεγαλοπρεπῶν λαμπτήρων, ἐκχύνουσιν ἀστραπὰς ἐχούσας τῆς Ἰριδος τὴν ποικιλίαν. Τέλος τὰ πάντα συννοοῦνται, ὥπως ἀποτελῶσι μαγικώτατον σύνολον πολυτελείας, κανονικότητος, κομψότητος, ὅπερ δίδει εἰς τὴν ἐκτεταμένην ἐκείνην αἴθουσαν τὴν ὄψιν αὐτοκρατορικοῦ ἐστιατορίου.

Αἱ πεντήκοντα θέσεις τῆς μεγάλης τραπέζης καὶ αἱ εἰκοσι καὶ πέντε ἐκάστης τῶν λοιπῶν εἶναι ἤδη πεπληρωμένα. Ἡ μουσικὴ ἀρχίζει ν' ἀναπέμπῃ ἡδυπαθεστάτους ἤχους, ὑπὸ τὴν φαιδρὰν ἐπήρειαν τῶν ὁποίων ὁ ἐνθουσιασμός καὶ ἡ ἀγαλλίασις διαχύνεται εἰς ὅλων τῶν συνδυαζομένων τὰ πρόσωπα. Ἀρχοῦνται αἱ πρῶται ἐκπυρσοκροτήσεις τῶν πωμάτων τοῦ ἀφρώδους καμπανίτου, τὰς ὁποίας διαδέχεται ἡ ἀνώμαλος κλαγγὴ τῶν συγκρουομένων τῆς τραπέζης σκευῶν. Οἱ θεράποντες (waiters) τρέχουσιν ἐνθεν ἀκείθεν μὲ τὴν ἀπαράμιλλον ἐκείνην εὐστροφίαν καὶ δεξιότητα, ἥτις χαρακτηρίζει τὴν μακρὰν πεῖραν. Εἶναι πλήρεις σπουδῆς καὶ ἀσχολίας, καὶ μόλα ταῦτα ἀκοεῖ τις νὰ τοὺς παρακολουθήσῃ διὰ παρατεταμένου βλέμματος, ἀπερχομένους εἰς τὰς τραπέζας τῶν πρὸς ἄγαν παροψίδων, ὅπως παρατηρήσῃ τὰ πρὸς ἀλλήλους νεύματά των, τὰ ἐμφαντικὰ μειδιάματα καὶ τὰς εὐφροσύνας καὶ περιέργους λογομαχίας των, ἅτινα παρεσκεύασαν εἰς τὰ ἀφελῆ ταῦτα ὄντα θέσιν ἐν ταῖς σελίσιν τοῦ Σαίξσπηρ. Ἐν τῇ μεταξὺ τῆς ἀλλοκότου ταύτης μελέτης μου, ἐκκενῶ ἐν κύπελον πλήρες καμπανίτου, ἐκτυλίσω τὸ χειρόμακτρόν μου καὶ ρίπτω τὸ πρῶτον ἀπληστον βλέμμα ἐπὶ τοῦ πρὸ ἐμοῦ κομψοτάτου δελτίου. Ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ τοῦ μέρους διαγράφονται ἐν συνδυασμῷ τὰ στέμματα τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀγγλίας, ἐν περιθωρίῳ ἐκ δαφνῶν, ὑπὸ τὰ ἐμβλήματα δὲ ταῦτα τῶν δύο Ἑθνῶν σημειοῦται διὰ κυανῶν κεφαλαιωδῶν γραμμάτων ὁ σκοπὸς τοῦ συμποσίου: «Ὁ πανηγυρισμὸς τῆς εἰρηνικῆς παραδόσεως τῆς Θεσσαλίας». Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Menu, παρατηρῶ ἐπίσης ἀρκετὴν πανήγυριν, πλὴν οὐχὶ καὶ μεγάλην εἰρήνην, τοῦλάχιστον ὅσον ἀφορᾷ τὸν στόμαχον. Τὰ ἐξῆς εἶναι τὰ παραθέματα τοῦ διεθνούς γεύματος:

POTAGES

Consommé Printannière. Fausse Tortue. Mulligatowney.

POISSON

Saumon, Sauce d'Homard. Filets des Soles à la Vénétienne Blanchaille.

ENTRÉES

Côtelettes d'Homard aux Truffles. Ris de Veau, Sauce Tomato.

RELEVÉS

Dindon rôti au Périgord. Selles de Mouton. Jambons de York.

ROTIS

Oisons. Ptarmigan. Petits pois d'Algers.

ENTREMETS

Macaroni au Gratin. Gelée Marasquin. Gelée au Fruit. Suedoise des Pêches. Crème à la Vanille. Plombier d'Abricot.

GLACES

Eau d'Orange. Crème au Café.

Ἐν τῇ ποικίλῃ παρατάξει τῶν φιαλῶν διὰβλέπω τὴν ἀναπλήρωσιν σπουδαίας ἐλλείψεως, διότι ἐὰν δὲν ἀντιπροσωπεύετο τὴν ἐσπέραν ἐκείνην διὰ τῶν σημαιῶν ἢ διὰ τῶν προσώπων ὁλόκληρος ἡ Εὐρώπη, ἀντεπροσωπεύετο τοῦλάχιστον διὰ τῶν εὐεργετικῶν τοῦ Βάκχου δωρημάτων. καὶ οὕτω εἰς τὸ πολύχρουν περιεχόμενον τῶν κυπέλων, διεκρίνετο ἡ ἡδυπάθεια τῆς Ἰταλίας, ἡ χάρις τῆς Γαλλίας,

ἡ ζωηρότης τῆς Ἰσπανίας, ἡ ρώμη τῆς Οὐγγαρίας, καὶ ἡ ἀφέλεια τῆς Ἑλλάδος.

Εἶμαι κατατεταγμένος εἰς τὴν πρώτην πρὸς τὰ δεξιὰ τράπεζαν. Πρὸς τὰ δεξιὰ μου εἶναι εἰς Ἑλλήν φίλος μου, πρὸς τ' ἀριστερὰ Ἀγγλος τις εὐγενεστάτης φυσιογνωμίας, πλὴν ἄγνωστος εἰς ἐμέ. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς κατὰ τοῦ ζωμοῦ ἐπιθέσεως συνομιλεῖ ἐν μεγάλῃ περιπαθείᾳ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος μεθ' ἑτέρου τινὸς Ἀγγλου, γέροντος ἀξιοπρεποῦς, μὲ λευκὴν γενειάδα, κατέχοντος τὴν κορυφὴν τῆς τραπέζης μας. Καθ' ἣν στιγμήν ὁ θεράπων ἀνήγειρε τὴν παροψίδα μου, ὁ γείτων μου οὗτος κατ' ὀρθὴν νὰ ρίψῃ τὸ βλέμμα του ἐπὶ τοῦ δελτίου μου.

— Δόκτωρ X... ἀνεφώνησεν ἀγγλιστί. Εἶτα μετὰ ξενικῆς προφορᾶς προσθέτει ἑλληνιστί: Εἴστε ἱατρός, κύριε;

— Ὅχι, ἀπήντησα ἐπίσης ἑλληνιστί, ἤμην νομικὸς ἄλλοτε.

Πλὴν φαίνεται, ὅτι αἱ ἑλληνικαὶ γνώσεις τοῦ γείτονός μου, περιωρίζοντο μόνον εἰς τὴν ἐρώτησιν ἐκείνην, καθότι δὲν ἠννόησε τὴν ἀπάντησίν μου, ἣν ἠναγκάσθην νὰ ἐπαναλάβω ἀγγλιστί.

— Χαίρω πολὺ, μοὶ λέγει εἰς τὴν γλωσσάν του, διότι ἐγὼ εἶμαι Barrister (δικηγόρος.)

Προσπάθησα τότε πλήρως περιεργεῖν τὸ ἀνακαλύψω τ' ὄνομά του διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ δι' ἣς αὐτὸς ἀνεκάλυψε τὸ ἰδικόν μου, ἀλλ' ἀτυχῶς τὸ δελτίον του, ἀπεκρύνετο ἐντελὲς ὑπὸ μιᾶς φιάλης Xerez. Εὐτυχῶς ἠννόησε τὴν ἐπιθυμίαν μου καὶ ἔσπευσε νὰ τὴν ἐκπληρώσῃ.

— Ὀνομάζομαι Σκίννερ, μοὶ λέγει μετριοφρόνως.

Ἦ χαρὰ καὶ ὁ ἐνθουσιασμός μου ὑπῆρξεν ἀπερίγραπτος. Εἶχον πλησίον μου τὸν φιλελληνικώτατον ἀνταποκριτὴν τῶν «Daily News», οὗ τὸ ὄνομα εἶναι γνωστὸν εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα.

Τὸ περίεργον εἶναι ὅτι ὁ φιλελληνισμὸς τοῦ ἀξιολόγου ἀνταποκριτοῦ δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὰς συνδιαλέξεις, καὶ τὰς ἀνταποκρίσεις του, καθότι τὴν ἐσπέραν ἐκείνην παρετήρησα καὶ ἕτερον εἶδος ἐκδηλώσεως τοῦ ὑπὲρ τῆς πατρίδος μας αἰσθηματός του, ἐκδηλώσεως βακχικωτάτης καὶ σχεσίαν ἔχουσας πρὸς τὸν ἐν τῇ τραπέζῃ κείμενον οἶνον «τοῦ Ἀρχιπελάγους.» Ἦ παρ' αὐτὸν φιάλη δὲν ἐβράδυνε νὰ κενώθῃ εἰς πείρασμόν τοῦ ἀθίκτου καμπανίτου καὶ τῶν περιφρονηθέντων ποτῶν τῆς Ἰσπανίας.

— Νέκταρ! ἀνέκραξεν ὁ λαμπρὸς ἀνὴρ, ῥίπτων περιληπτικὸν βλέμμα εἰς τὴν ἑκτασιν τῆς τραπέζης, καὶ ἀλείψων ἀσπλάγχχνως ὅλας τὰς φιάλας τοῦ ἑλληνικοῦ οἶνου, τὰς ὁποίας κατ' ὀρθὴν ν' ἀνακαλύψῃ, ἐν ᾧ ἐγὼ τὸν ἐβοήθουν καθ' ὅσον ἡδυνάμην εἰς τὸ ληστρικὸν τοῦτο ἔργον του, καὶ δὲν ἡδυνάμην νὰ θαυμάσω τὸν προληπτικὸν ἐνθουσιασμόν τοῦ αἰσθηματικοῦ ἐκείνου φιλέλληνας, ὃν τὸ ὑπὲρ τοῦ ἔθνους μας αἰσθημα ἐθάμβου ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ προτιμᾷ τὸ ἀποτρόπαιον ἐκεῖνο ὑγρὸν ὑπὲρ ἐκαλείτο οἶνος τοῦ Ἀρχιπελάγους, τοῦ ἀφρώδους καμπανίτου, τοῦ ζωηροῦ οὐγγρικοῦ, καὶ τοῦ ἡδυπαθοῦς Oporto

Κατέπινον τὴν ἑκτὴν δόσιν καμπανίτου, καὶ ἤκουον τὴν ζωηροτέραν περίοδον τοῦ φιλελληνικοῦ διαλόγου τοῦ γείτονός μου, ὅτε τὸ garçon μὲ ἐπλησίασε μὲ τὰς χεῖρας πλήρεις πινακίων.

— Dindons rôtis au Perigord, ἀνεφώνησε.

— Τί εἶναι αὐτό; ἐρωτᾷ εἰς Σκωτὸς ἀπέναντί μου καθήμενος.

— Turkey, τῷ ἀπαντᾷ ἀγγλιστί.

Ἡ διλημματικὴ αὕτη λέξις ἦτις ἐν τῇ ἀγγλικῇ γλώσσῃ ἐννοεῖ τὸν Ἰνδιάνον, ἀλλὰ συνάμα καὶ τὴν Τουρκίαν, ἐμπνέει εἰς τὸν πρὸς τὰ ἀριστερὰ μου ἑλληνα φίλον μου εὐφρόνιστον λογοπαίγνιον.

— Λοιπὸν, μοὶ λέγει, δὲν πρέπει νὰ λέγωμεν ἀναίμακτον τὴν κατάληψιν τῆς Θεσσαλίας, ἐνταῦθα.

— Διατί; ἠρώτησα ἐκπληττόμενος.

— Διότι, ἀπαντᾷ ἀγγλιστί, ἐσφάγη ἡ Τουρκία (Turkey). Ἀγνοῶ ἐὰν εὐρισκόμεν ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ λογοπαίγνιου τούτου, ἀλλὰ τὸ μόνον ὅπερ δύναμαι νὰ διαβεβαιώσω, εἶναι ὅτι ἐπετέθη ἡρωϊκώτατα, καὶ καταστρεπτικώτατα κατὰ τοῦ τρυφερωτάτου Turkey.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ κ. Σκίννερ ὑφίστατο τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἀξιώματος ὅτι πανταχοῦ ὑπάρχει κόρος. Καὶ ἀφ' οὗ εἶδεν ὅτι τὸ ἀξίωμα τοῦτο ἐξήπλωσε τὴν ἀνδρὴν ἰσχύν του, καὶ μέχρις αὐτοῦ τοῦ Ὀλυμπίου νέκταρος (ἐκδοσις βελτιωμένη), ἀνέλαβε φιλοσοφικὸν ὕψος καὶ τὸ βαθὺ βλέμμα του ἀληθὲς βλέμμα ἀνταποκριτοῦ, περιπλανᾶται ἥρμα ἐπὶ τῶν ἀντικειμένων τῆς αἰθούσης.

— Ἰδὲ, μοὶ λέγει γαλλιστί, διὰ νὰ μὴ ἀκούσωσιν οἱ παρακείμενοι ἄγγλοι, ἰδὲ πόσον ῥυπαρὰ εἶναι ἡ ἑλληνικὴ σημαία, ἥτις εἶναι ἀνερτημένη ἀνωθεν τοῦ Προέδρου. Τί κρίμα! Προσέθεσεν ὁ λαμπρὸς φιλέλληνας μετ' ἀνεκφράστου ὕψους βαθυτάτης θλίψεως.

Εἶχε δίκαιον, καὶ ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι τόσῳ πεπαλαιωμένῳ ἦτο τὸ ὕφασμα ὅπερ ἀντεπροσώπευεν εἰς τὴν κυριωτέραν ἐκείνην θέσιν τὴν Ἑλλάδα, ὥστε ἀντὶ τοῦ ἀθόφου λευκοῦ χρώματος, παρὰ τὰς κυανᾶς γραμμὰς παρετηρεῖτο ἐπίπεδον, μᾶλλον μέλαν. Ἀγνοῶ πῶς διέφυγε ἡ μεγάλη ἐκείνη ἑλλειψίς τοῦς διοργανιστὰς τῆς τελετῆς. Σαρκαστικόν τι πνεῦμα ἡδύνατο κατὰ τὴν περίστασιν ἐκείνην νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ ἄψυχος σημαία ἦτο πλέον εὐαίσθητος ἀπὸ τὰ ἔμφυχα ὄντα, ἅτινα εὐρίσκοντο ἐν τῷ μεγαλοπρεπεῖ ἐκείνῳ περιβόλῳ, καὶ ὅτι ἐπένηθι ἐν τῇ μελανούσῃ ὄψει τῆς τὴν πικρὰν τύχην τῶν συμπαθῶν Ἠπειρωτῶν.

Ἐν τούτοις ὁ παρατηρητικὸς ὀφθαλμὸς τοῦ γείτονός μου ἐξηκολούθει τὴν περιοδείαν του. Αἶφνης οὗτος ἀφίνει κραυγὴν ἐκπλήξεως.

— Voyez là-bas! μοὶ λέγει. Κύτταξε ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν κορυφὴν τῆς πέμπτης τραπέζης. Βλέπεις ἕνα εὐρωσον, ἡλικιωμένον λευκότριχα ἄνδρα; Αὐτὸν ὅστις γελᾷ ἤδη;

— Ναί.

— Πρόσεξέ τον καλῶς. Ὀνομάζεται Cotton. Γαλλικὸν ὄνομα· κάππα ο μικρὸν, τοῦ...

— Ἐννοῶ, εἶπον διακόψας τὴν πομπώδη ταύτην ἐκτύλιξιν τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου.

— All right Cotton! Πρὸ ἐξ ἐτῶν σχεδὸν ἦτο Λόρδος δῆμαρχος· ἤδη εἶναι μέλος τοῦ κοινοβουλίου, καὶ εἰς ἐκ τῶν φανατικωτέρων συντηρητικῶν. Μόλα ταῦτα εἶναι θερμότεας φιλέλληνας, καὶ εἶναι περίεργον νὰ βλέπῃ τις ὅτι τὸ αἰσθημα εἰς τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν εἶναι μεγαλειότερον τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν του, καὶ ὅτι ἄκρος συντηρητικὸς οὗτος παρεურίσκεται εἰς τὸν πανηγυρισμὸν τοῦ καλλιτέρου ἔργου τῶν ἀντιπάλων του φιλελευθέρων. Splendid!

Ἠυχάριστῃσά τὸν εὐγενῆ γείτονά μου διὰ τὴν λαμπρὰν ταύτην πληροφορίαν, καὶ ἐξηκολούθησα παρατηρῶν μετὰ θαυμασμοῦ τὸ ἐξαίρετον ἐκεῖνο πρόσωπον, ἐφ' οὗ ἐπέστησε τὴν προσοχήν μου.

(Ἐπεται τὸ τέλος).